

Vánoční příběh – oslí vyprávění

Milé děti, dnes vám budu vyprávět vánoční příběh. Možná je vám divné, že takový úžasný příběh vypráví někdo jako jsem já. Jsem osel a v mém případě to není nadávka. Myslíte si možná, že oslové jsou přece hloupí. Tomu nevěřte. Vezměte si například mého vzdáleného bratrance koně. O něm nepochybujete, že je chytrý. Jenže kůň se nechá svým pánem uštvat až k smrti. Osel ne. My, když se rozhodneme, tak se umíme zapřít všemi čtyřmi a nikdo s námi ani nehne. Tak, kde jsem to skončil? Aha, chtěl jsem vám vyprávět vánoční příběh.

Na cestě z našeho domova v Nazaretu jsme byli všichni tři unavení. Ptáte se kdo? No, můj pán Josef, jeho paní Marie a já, jejich věrný osel. Už několik dní jsme putovali a mě už bolely všechny čtyři nohy. Ne, že by paní Marie, která na mě seděla, byla příliš těžká. To určitě ne, i když vím, že čeká děťátko. To my zvířata poznáme velice dobře. V zapadajícím slunci jsme se pomalu blížili k prvním domům města. „Za chvíli budeme v Betlémě,“ řekl můj pán Josef. Došli jsme k hostinci. Z něj vyšel nějaký člověk a chvíli se s mým pánem dohadoval. Čekal jsem, že mě někdo z nich zavede do stáje, ale stalo se něco neobvyklého. „Mají plno,“ vysvětloval rozpačitě můj pán. „Můžeme se uložit ve stáji za domem.“ „Když to jinak nejde...“ povzdechla si paní Marie.

Otázka: Odkud a kam cestovali Josef s Marií?

Možná si představujete zděnou stáj, která chrání před venkovním chladem. Tady v Betlémě je teplo, a proto zde najdete ohrazený přístřešek pro zvířata, kterým profukuje svěží větřík. V rohu byl koš nasekané trávy a můj pán Josef mi hned dal pořádnou porci. Dobrou večeri si po celodenním putování jistě zasloužím. Když jsem dojídal poslední stébla, zaslechl jsem sténání paní Marie a také rozrušený hlas mého pána. Bylo mi jasné, že dítě se narodí právě dnes. Chtěl jsem se podívat blíž. V tom mě můj pán plácnul se slovy: „Nestркеj čumák, kam nemáš.“ Bylo to jenom takové přátelské plácnutí, ale nečekal jsem ho. Hrozně jsem se lekl. Vyrazil jsem pootevřenými vrátky ven a už jsem běžel jako s větrem o závod.

Zastavil jsem až u stáda ovcí. Viditelně jsem je nezajímal. Jenom některé na okraji stáda na chvíli stočily hlavy mým směrem. Trochu jsem se zastyděl. Takhle se zbytečně splašit. Nedaleko od ovcí hořel oheň a jeho plameny líně osvětlovaly tváře pastýřů. Najednou se rozzářilo silné světlo a v něm se objevila svítící postava podobná člověku.

Otázka: Kdo se to pastýřům zjevil?

Chvíli jsem nechápal, co se děje. Pak mi to došlo. Vidím Božího anděla! Pastýři se vyděsili. Anděl jim řekl: „Nebojte se! Hle, zvěstuji vám velikou radost pro všechny lidi. Dnes se vám ve městě Davidově narodil Spasitel – váš Mesiáš a Pán. A toto vám bude znamením: najdete děťátko zavinité do plenek ležící v jeslích.“ Spolu s tím andělem se objevila spousta dalších a jejich světlo zaplašilo noční tmu. Všichni zpívali: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj – Boží zalíbení v lidech.“ Lidská hudba někdy ječí, vrže a bouchá. Jednoduše mě tahá za uši a nepomáhá ani to, že je mám pěkně dlouhé. Tento andělský zpěv ale byl tím nejkrásnějším, co jsem ve svém životě slyšel.

Andělé dokončili svou píseň. Jejich světlo pohaslo a noční temnota lehce zmírňovaná plameny ohně se vrátila. Jeden z pastýřů navrhl: „Pojďme do Betléma! Podíváme se, jak se stalo to, co nám Bůh oznámil.“ Vyrazil jsem za pastýři a jejich ovečkami, ale brzy jsem je předběhl. Věděl jsem totiž na rozdíl od nich kam přesně jít. Vrátka od stáje byla stále pootevřená, a tak jsem se tiše vplížil dovnitř. Vypadalo to, že si můj pán Josef mé nepřítomnosti vůbec nevšiml. Měl k tomu dobrý důvod. V jeslích, do nichž se dává seno, leželo malé děťátko zavinité v plenkách.

Otázka: Jak se to děťátko jmenovalo?

Tehdy jsem ještě neznal jeho jméno – Ježíš. Přistoupil jsem blíž a tentokrát už mě nikdo neodháněl. Ach..., lidské děti jsou tak bezmocné a odkázané na péči svých rodičů. To ty moje už by se pokoušely stavět na nohy.

Bečení ovcí ohlásilo příchod pastýřů. Nahrnuli se do stáje a zastavili se až u jeslí s děťátkem. „To je ten, jehož příchod nám ohlásili andělé,“ vykřikl jeden z nich. Můj pán Josef se na ně přísně podíval. Dál už mluvili mnohem tišeji. Vyprávěli o příchodu andělů a také o tom, co jim bylo zvěstováno. Pak položili k jeslím své dary – hrudku ovčího sýra, přikrývku z ovčí vlny a malou figurku ovečky vyřezanou z kousku dřeva. Jejich odchod byl přerušen hlukem příjezdu tří jezdců. Byli oblečeni v nezvyklých šatech a seděli na zvířatech, jaká jsem dosud neviděl. Měla dlouhé nohy a hrb na svých zádech. Divně voněla. Jezdci z nich sestoupili a vyndali několik věcí ze sedlových brašen. Důstojně vstoupili do stáje. Pastýři se rozestoupili a pustili je k jeslím.

Otázka: Poznal někdo z vás zvířata, na nichž přijeli tři jezdcí?

K překvapení všech se tito cizinci nejprve hluboce uklonili malému Ježíškovi. Až poté jeden z nich promluvil: „My učenci přicházet z daleké východní země. Hvězda nás vést až sem. Zde dary pro nového krále.“ Pak předali mému pánu Josefovi a paní Marii své dary. Myslím, že dary pastýřů byly mnohem lepší. Myrha a kadidlo alespoň pěkně voní, ale co s tím těžkým žlutým kovem? To kdyby třeba přinesli mísu čerstvě natrhané mrkve, to by byl teprve královský dar. Můj pán Josef ale vypadal velice spokojeně a paní Marie také. Zanedlouho se všichni rozloučili a stáj ztichla.

Otázka: Jaký kov tady oslík popisuje?

Noc byla nezvykle chladná. Zůstal jsem u jeslí až do rána a spolu s volkem jsme zahřívali malého Ježíška svým dechem. Díval jsem se na něj a ptal se sám sebe: „Co je na tomto dítěti tak zvláštního, že kvůli jeho narození zpívali andělé, pastýři mu přinesli své dary a přišli se mu poklonit mudrci z východu?“ To jsem tehdy nevěděl a přiznám se, že to docela nechápu ani dnes. Jsem ale jenom pouhý osel. Ježíšův příchod mohou pochopit a přijmout jenom dcery a synové lidští. Jenom ti s otevřenou myslí a srdcem. Oslům tato výsada dána není.